

РЕШЕНИЕ

№ 5443

гр. София, 14.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 14.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3817** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. „В“, чрез адв. М. Й. срещу мълчалив отказ на ТД на НАП С. – град за издаване на Акт за прихващане и възстановяване по искане с вх. № 53-06-12017/09.12.2019 г. по регистъра на ТД на НАП С., потвърден с решение № 478 от 27.03.2020 г. на директора на дирекция „ОДОП“, [населено място] при ЦУ на НАП.

В жалбата и в депозираните по делото писмени бележки се поддържа, че мълчаливият отказ за издаване на акт за прихващане или възстановяване и потвърждаващото го решение са нищожни, поради несъобразяване с основни конституционни принципи, несъобразяване от страна на приходните органи с влязъл в сила съдебен акт и опит за пререшаване на спора по същество, както и поради незаконосъобразно и необосновано твърдение за липса на компетентност на органа за произнасяне по искането. В условията на евентуалност се твърди, че мълчаливият отказ е незаконосъобразен и неправилен поради нарушение на материалния закон. Конкретно по същество се твърди, че е налице нарушение на разпоредбите на чл. 129, ал. 5 от ДОПК и тези на чл. 223 и чл. 224 от АПК. Сочи се, че органът по приходите действащ в условията на обвързана компетентност е бил длъжен да се съобрази с влезлия в законна сила съдебен акт, постановен от ВАС и дадените с него указания по

прилагане на закона и да издаде АПВ, с който да възстанови присъдената сума за главница и съответната лихва за забава. Не били в правомощията на приходните органи да извършват преценка дали сумите са целесъобразно присъдени, на какво правно основание, т.е. последните не притежавали правомощия за пререшаване на спор, по който ВАС се е произнесъл. Посочено е, че поставянето от страна на органите по приходите на допълнителни изисквания за прилагане на разпоредбата на чл. 129 от ДОПК извън предвидените такива в закона е нищожно, тъй като е налице в противоречие принципът на правната сигурност и принципът на законност залегнал в чл. 2 от ДОПК. Наред с това счита, че приходният орган е компетентен да се произнесе по искането и същият е следвало да извърши възстановяването на сумите. Последният е бил страна в развилото се производството пред ВАС и в тази връзка решението за него е задължително съобразно чл. 177, ал. 1 от АПК. С оглед на изложеното отправеното искане до съда е за прогласяване на нищожност на мълчаливият отказ за издаване на акт за прихващане или възстановяване и потвърждаващото го решение № 478 от 27.03.2020 г. на директора на дирекция „ОДОП“, [населено място] при ЦУ на НАП, а в условията на евентуалност се претендира отмяната му и връщане на административната преписка на ТД на НАП – [населено място], за издаване на акт за прихващане и възстановяване.

В проведените публични съдебни заседания по делото, жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. М.Й.. В хода по същество на делото се поддържа становище за нищожност респ. незаконосъобразност на акта, като се моли жалбата да бъде уважена по изложените в нея и писмените бележки доводи, а оспореният мълчалив отказ да бъде прогласен за нищожен, респ. отменен като незаконосъобразен. Претендира се и присъждането на разноски по делото, съобразно представен списък на разноските по реда на чл. 80 от ГПК.

Ответникът - Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция по приходите, редовно уведомен, чрез процесуален представител изразява становище за неоснователност на жалбата по мотиви изложени в решението на директора на дирекция „ОДОП“ и депозираните по делото писмени бележки. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Административен съд София- град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Липсва спор по фактите по делото, а и от събраните доказателства се установява, че [фирма] е подало Искане за прихващане или възстановяване (ИПВ) № 53-06-12017/09.12.2019 г. по регистъра на ТД на НАП С., с което на основание чл. 129, ал. 5 от ДОПК и във връзка с Решение № 2767/25.02.2019 г. постановено по адм. дело № 7217/2018 г. по описа на Върховен административен съд (ВАС), Осмо отделение, за прихващане или възстановяване на незаконосъобразно невъзстановена в полза на дружеството главница за правно недължимо усвоени от административен орган суми за ДДС в размер на 693 374,00 лв., незаконосъобразно начислена и невъзстановена в полза на [фирма] законна лихва за забава върху горепосочената главница в размер на 1 211 110,68 лв., изчислена за периода от 09.07.2004 г. до 09.12.2019 г. и дължимата лихва по чл. 129, ал. 6 от ДОПК до датата на ефективното връщане на незаконосъобразно събраните и невъзстановени суми.

Искането е в следствие на оспорен по съдебен ред АПВ № П-22221015104297-004-001/06.07.2015 г. Същият е бил потвърден с Решение № 2059/28.03.2018 г. постановено по адм. дело № 11379/2015 г. по описа на Административен съд София град, а след проведен касационен контрол за законосъобразност, с решение № 2767/25.02.2019 г. постановено по адм. дело № 7217/2018 г., Върховният административен съд е отменил Решение № 2059/28.03.2018 г. по адм. дело № 11379/2015 г. по описа на АССГ, с което била отхвърлена жалбата на дружеството срещу АПВ № П-22221015104297-004-001/06.07.2015 г. и вместо него е отменил горепосоченият АПВ и преписката е върната на ТД на НАП С. за произнасяне по искането, съобразно указанията, дадени в мотивите на решението на ВАС.

Видно от мотивите на решение № 2767/25.02.2019 г. постановено по адм. дело № 7217/2018 г. по описа на ВАС, касационната жалба на [фирма] е приета за основателна, тъй като след анализ на относимите разпоредби от митническото законодателство е прието, че с отмяната на Наказателно постановление № 4/2004 г., не били породени правни последици, а именно да бъде установено с влязъл в сила акт, че [фирма] е извършило нарушение на нормите на ЗМ, с което е изпълнен съставът на чл. 199, ал. 1, т. 5 от ЗМ (отм.) и съответно дължи плащане на вносно митническо задължение и по този начин било отрецено извършването на нарушение, касаещо отклонение на стоки, поставени в склад под режим на митническо складиране. Прието е още, че вземането по Постановление за принудително събиране на държавни вземания /ППСПДВ/ № В14 от 15.11.2014 г. издадено от началник митница „Аерогара С.“ за сума в размер на 1 505 763.00 лева, представляваща ДДС, дължим за поставени под режим митническо складиране, но отклонени от митнически надзор стоки, ведно с дължимите лихви за просрочие, потвърдено с Решение № 16589 от 28.12.2012 г. на ВАС постановено по адм. дело № 2166/2012 г., било погасено поради непредявяване в срок в производство по несъстоятелност на дружеството, което се установявало от определение № 181 от 07.04.2015 г. постановено по ч.гр.д. № 651/2015 г. по описа на ВКС, ТК. Наред с това в мотивите на решението е посочено, че ППСДВ № В14 от 15.11.2014 г., макар и потвърдено частично, за сума в размер 1 505 763.00 лева, от съдебна инстанция с влязло в сила съдебно решение, не следвало да се „абсолютизира изцяло“, тъй като мотивите не се ползвали със сила на пресъдено нещо, а в диспозитива на решението само се посочвало, че се дължат държавни вземания, както и, че 5 годишния преклузивен срок по чл. 129, ал. 1 от ДОПК за предявяване на поисканата за възстановяване сума е започнал да тече от влизане в сила на определение № 181 от 07.04.2015 г. постановено по ч.гр.д. № 651/2015 г. по описа на ВКС, ТК, касаещо погасяване на публични държавни вземания, предявено то АДВ /чийто правоприменик е НАП/ в производство по несъстоятелност на дружеството.

Установява се от доказателствата по делото, че в изпълнение на влязлото в сила решение № 2767/25.02.2019 г. постановено по адм. дело № 7217/2018 г. по описа на ВАС и във връзка подадено искане вх. № 53-06-2529 от 11.03.2019 г. по реда на чл. 129, ал.1 от ДОПК от страна на дружеството жалбоподател, са издадени резолюции за извършване на проверка № П-22221019045089-ОРП от 14.03.2019 г. и № П-22221019045089-ОРП-001 от 11.04.2019 г. за наличие на основания за прихващане или възстановяване.

За резултатите от проверката е издаден АПВ № П-22221019045089-004-001 от 11.04.2019 г. от орган по приходите при ТД на НАП, оспорен по административен ред

от страна на жалбоподателя с жалба вх. № 53-06-4130 от 19.04.2019 г. по регистъра на ТД на НАП С. град пред директора на Дирекция „ОДОП“.

В резултат на оспорването, решаващият орган се е произнесъл с решение, с което на основание чл. 97, ал.1 от АПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК, актът е бил обявен за нищожен, поради липса на компетентност за издаването му от орган по приходите при ТД на НАП С. – град. Мотивите на решаващия орган били, че процесното вносно митническо задължение е възникнало въз основа на актове, издадени от Агенция „Митници“, като усвояването на сумите по банковите гаранции е станало по сметка на съответното митническо учреждение. В производството по несъстоятелност на дружеството е участвала Агенцията за държавни вземания, като представител на вискателя Агенция „Митници“. От публичния вискател Агенция „Митници“ е депозирано Писмо с изх. №6601-1030/13.09.2005 г., с което е предадено за събиране ППСДВ №В 14/15.11.2004 г. на Агенцията за държавни вземания. С Писмо вх. №44-00-4149/12.03.2013 г. на началника на Агенция „Митници“ е изпратено до НАП за изпълнение ППСДВ №В 14/15.11.2004 г., като е посочено събраните суми да се преведат по банкова сметка на Митница „Аерогара С.“ с посочен IBAN.

Директорът на дирекция ОДОП С. е приел, че компетентна да се произнесе по претендираното от [фирма] искане за възстановяване на процесните суми е Агенция „Митници“ по реда на ЗМ. Органите по приходите на НАП не били компетентни да вземат решения по същество от гледна точка на приложимите материално-правни норми на митническото законодателство, включително и на тези по ЗДДС за дължимостта или не на митническите задължения и/или на други публични държавни вземания, установявани от митническите органи при изпълнение на правомощията им, регламентирани в ЗМ.

Както се посочи по-горе при изложение на фактическата обстановка, с ИПВ вх. № 53-06-12017/09.12.2019 г. по регистъра на ТД на НАП С. от [фирма] на основание Решение № 2767/25.02.2019 г. по адм. дело №7217/2018 г. по описа на ВАС, отново е поискана за прихващане или възстановяване сумата в размер на 693 374,00 лв. и лихви за забава в размер на 1 211 110,68 лв., изчислени за периода от 09.07.2004 г. до 09.12.2019 г., както и дължимата лихва до датата на ефективното възстановяване на сумите.

В срока по чл. 129, ал. 5 от ДОПК органът по приходите не се е произнесъл, като вместо това подаденото ИПВ е изпратено по компетентност до директора на Агенция „Митници“ с Писмо изх. № 53-06-12017/23.12.2019 г. по регистъра на ТД на НАП С..

От страна на Агенция „Митници“, Централно митническо управление, в отговор, с Писмо рег. №32-24227/23.01.2020 г. е изложило становище, че Митническите органи не са орган по приходите по смисъла на ЗМ във връзка с чл. 7 от ДОПК. Те имали правомощия само и единствено по смисъла на чл. 104, ал. 1 от Закона за акцизите и данъчните складове (ЗАДС), какъвто не бил конкретният случай. Отделно от това, в Решение № 2767/25.02.2019 г. по адм. дело № 7217/2018 г. по описа на ВАС, било изрично посочено, че компетентният орган е ТД на НАП С., поради което Агенция „Митници“ не била компетентен орган по искането за прихващане или възстановяване и преписката следва да бъде върната на ТД на НАП С..

С оглед липсата на произнасяне от страна на двете публични администрации, поради твърдяна липса на компетентност, от страна на [фирма] е подадена жалба вх. № 53-06-12017/22.01.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. № 23-22-153/29.01.2020 г. по регистъра на дирекция ОДОП С. срещу формирания мълчалив отказ, като с

решение № 478 от 27.03.2020 г. на директора на дирекция „ОДОП“, [населено място] при ЦУ на НАП, мълчаливият отказ е потвърден.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания мълчалив отказ, имащ право и интерес от оспорването на отказаното му с този акт връщане/прихващане на претендирана по искането му сума. Оспорват се мълчалив отказ, който е обжалван по административен ред, потвърден и съответно обжалван пред съда. Като процесуално допустима жалбата следва да бъдат разгледана относно нейната основателност.

При преценката по същество на жалбата и дължимата служебна проверка за законосъобразност, съдът намира жалбата за основателна по следните съображения:

В жалбата е направено искане за прогласяване на нищожността на оспорения акт, което искане съдът е длъжен да разгледа преди да извърши контрол за законосъобразността и обосноваването на данъчния акт.

Съгласно чл.149, ал. 5, вр. пар. 2 от ДР на ДОПК административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето.

Нормативна уредба за недействителността на административните актове липсва. Няма законово определение за нищожни или унищожаеми административни актове. Те са установени в административноправната теория и в съдебната практика понятия, които допринасят за изясняване на понятията „нищожност“ и „унищожаемост“ и за изграждане на критерии за разграничаване на нищожните от унищожаемите административни актове. Един административен акт е нищожен, когато е засегнат от тежък порок - от неспазване на изрично определените в закона условия за валидността на административния акт или поради нарушаване на някое от нормативно установените изисквания за законност на административните актове - изброени съответно пет порока в чл. 146 АПК. Категорични критерии не са възможни, като преценката е с оглед на конкретни обстоятелства за допусната нередовност на акта.

На първо място, като безспорен критерий за нищожност, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на Република България и АПК прогласяват принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни - не пораждаат правни последици. В Тълкувателно решение № 2/91 г. на ОСГК на Върховния Съд е посочено, че „всяка некомпетентност води до нищожност“. В случая мълчаливият отказ за издаване на АПВ е издаден от компетентен административен орган, в хода на проверка по реда на чл. 129, ал. 2, т. 2 ДОПК, възложена с резолюции за извършване на проверка № П-22221019045089-ОРП от 14.03.2019 г. и № П-22221019045089-ОРП-001 от 11.04.2019 г. за наличие на основания за прихващане или възстановяване.

Основание за обявяване на нищожност представлява и установяване на обстоятелството, че административен акт е издаден въз основа на друг нищожен административен акт, което в настоящия спор също липсва.

Нищожен би бил и акт, който не е издаден въз основа на закон или подзаконов

нормативен акт, но същият засяга правата и законните интереси на адресатите му. В случая оспореният мълчалив отказ е издаден на основание конкретна правна норма от ДОПК – чл. 129, ал. 2, т. 2 ДОПК.

На последно място, като критерий за нищожност може да се приеме засягане на установената в закона форма при издаването на акта, до степен на същественост толкова сериозна, че да може да се приравни на липса на акт – липса на волеизявление, липса на всякакви мотиви, устно волеизявление, когато според закона е задължителна писмена форма и др.

Конкретно в настоящия случай спорен се явява въпросът нищожен ли е съобразно нормата на чл. 177, ал. 2 от АПК, като несъобразен с влязъл сила съден акт, постановеният мълчалив отказ по искане отправено по реда на чл. 129, ал. 5 от ДОПК от дружеството жалбоподател.

Установява се от фактите по делото, а и липсва спор в тази насока, че с влязлото в сила съдебно решение № 2767/25.02.2019 г. постановено по адм. дело № 7217/2018 г. по описа на ВАС е отменен АПВ № П-22221015104297-004-001/06.07.2015 г. и преписката е върната на ТД на НАП С. за произнасяне по искането, съобразно указанията, дадени в мотивите на решението на ВАС.

Не е налице и спор по делото, че след връщане на преписката, в нормативно установения срок в чл. 129, ал. 5 от ДОПК, от страна на компетентния орган на приходната администрация, не е налице произнасяне по подаденото искане, въпреки изричните указания дадени му в цитираното по - горе съдебно решение, поради което от дружеството е прието, че е налице мълчалив отказ, обжалван по административен ред и потвърден с решение № 478 от 27.03.2020 г. на директора на дирекция „ОДОП“, [населено място] при ЦУ на НАП.

Съгласно разпоредбата на чл. 177, ал. 2 от АПК актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни, като всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви. За да е приложима тази норма следва да са налице следните кумулативни предпоставки: 1./ наличие на влязло в сила съдебно решение, с което са разпоредени определени права и задължения, които обвързват длъжностно лице или административен орган; и 2./ постановени актове или извършени действия, които да противоречат на това решение.

В случая тези предпоставки са налице, доколкото съдебно решение № 2767/25.02.2019 г. постановено по адм. дело № 7217/2018 г. по описа на ВАС е окончателно и е влязло в законна сила на датата на постановяването му и с него е върната преписката на компетентния за това приходен орган за произнасяне по подаденото от дружеството искане и който да извърши преценка и изложи самостоятелни мотиви по съществуващото на искането за възстановяване. Като не се е произнесъл в 30-дневния срок по чл. 129, ал. 5 от ДОПК, органа по приходите е формирал мълчалив отказ, който е нищожен на основание чл. 177, ал. 2 от АПК, като противоречащ на влязло в сила съдебно решение.

Следва да се посочи, че силата на пресъдено нещо по уваженото право на отмяна на АПВ № П-22221015104297-004-001/06.07.2015 г. преклудира всички евентуални основания да се откаже издаването на позитивен административен акт, независимо дали са били изрично обсъдени от администрацията или съда при предшествващи производства. Значение би имало само настъпването на нов правопроменящ юридически факт, който да преодолее установения от съда материалноправен порок. В случая такъв факт не е настъпил, което обосновава наличието на хипотезата на чл. 177, ал. 2 във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК - основание за обявяване нищожност на

акта и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне. Нищожен е и актът, издаден в нарушение на задължителните указания на съда по тълкуване и прилагане на закона.

Наред с това, настоящият съдебен състав на съда, намира, че е наличен и още един аргумент за недействителност на оспорения акт. Издаденият от администрацията акт е издаден при неизпълнение на предвидената форма, която е и условие за действителност в случая.

Формата е начин за външно изразяване на волеизявлението, предписана е от закона /чл. 129, ал. 3 ДОПК / и е самостоятелно основание за валидно действие на административния акт в случая. Неспазването ѝ в конкретния случай води до недействителност на отказа да се възстановят процесните суми, чиято проявна форма с оглед степента на порока и предвид, че касае за едно особено производство по ДОПК, е нищожност. Следвало е по постъпилото искане да се извърши проверка по основателността му, да се обсъди наличната и релевантна документация, в това число и постановеното Решение № 16589 от 28.12.2012 г. по адм. дело № 2166/2012 г. по описа на ВАС, с което е потвърдена дължимостта на митническото задължение до размера на 1 505 763, 00 лева и да се мотивира решение на орган по приходите, обективизирано в АПВ. Следвало е да се спази и задължителният ред за обжалване по чл. 156, ал. 1 и 2, във вр. с чл. 129, ал. 7 ДОПК. От значение в случая е, че няма постановен АПВ, като разглеждането и произнасянето по искането е извършено в нарушение на разпоредбите на чл. 129 и сл. от ДОПК и по конкретно на чл. 129, ал. 5 от ДОПК. Последната регламентира задължението на органа по приходите в 30-дневен срок от предявяване пред него на влязъл в сила съдебен или административен акт да възстанови или прихване по реда на, ал. 2, т. 2 изцяло посочените в акта суми, заедно с дължимата лихва по, ал. 6, когато с акта в полза на задълженото лице е признато право на получаване на суми за неправилно или недължимо платени, внесени или събрани суми за данъци.

Както се посочи по-горе съгласно чл. 129, ал. 5 от ДОПК във вр. ал. 2, т. 2 от ДОПК, след постъпване на искането се извършва проверка или ревизия, като в първата хипотеза се издава Акт за прихващане или възстановяване /АПВ/, с който се уважава искането /изцяло или частично/ или се постановява отказ за възстановяване или прихващане изцяло или частично на поисканите суми. Изборът на способ чрез който да бъде установена дължимостта или недължимостта на претендираните от лицето суми е изцяло в правомощията на органа по приходите. Според чл. 129, ал. 7 ДОПК, актовете за прихващане или възстановяване се обжалват по реда за обжалване на ревизионните актове. Редът за обжалване на ревизионните актове е регламентиран в глава XVIII и глава XIX на ДОПК. Съгласно чл. 152, ал. 1 ДОПК, обжалването по административен ред се осъществява пред съответния директор на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ при ЦУ на НАП в 14-дневен срок от връчването му. Според чл. 155, ал. 1 ДОПК решаващият орган разглежда жалбата и се произнася с мотивирано решение. В чл. 156, ал. 1 ДОПК е предвидено, че актът, само в частта му, в която не е отменена от органа по чл. 155, може да бъде обжалван пред съда. Актът, който подлежи на обжалване е АПВ и той се обжалва по реда, по който се обжалват ревизионните актове, описан по-горе.

С оглед на изложеното, съдът намира, че като не е налице изрично произнасяне от страна на компетентните приходни органи с издаване на АПВ, е налице порок във формата, което е основание за нищожност, тъй като е съществен и се приравнява на липса на волеизявление.

Доколкото обаче, нищожността е изключително тежък порок, който поглъща другите форми на незаконосъобразност, то съдът не дължи друга проверка на постановения отказ извън обявяването на недействителността на последния. Изложените доводи

от страните по делото във връзка законосъобразността на акта, в това число и тези от страна на приходните органи за липса на влязъл в сила акт на митнически органи или влязло в сила съдебно решение, постановено в производство по обжалване на акт на митнически органи, са по същество на спора и не следва да се изследват в конкретната хипотеза.

С оглед на изложеното обжалвания мълчалив отказ следва да бъде прогласен за нищожен и на основание чл. 160, ал.3 от ДОПК преписката да бъде върната на органа по приходите при ТД на НАП - С. град, за произнасяне, след спазване на процедурните правила по чл. 129 и сл. от АПК, по искане за прихващане или възстановяване (ИПВ) № 53-06-12017/09.12.2019 г. по регистъра на ТД на НАП С., депозирано по реда на чл. 129, ал. 5 от ДОПК и с Решение № 2767/25.02.2019 г. постановено по адм. дело № 7217/2018 г. по описа на Върховен административен съд (ВАС), Осмо отделение, като издаде акт за прихващане или възстановяване в 30-дневния срок по чл.129, ал.5 от ДОПК.

При този изход на спора и на основание чл. 161, ал.1 от ДОПК, в полза на жалбоподателят следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на общо 10 850 лева, представляваща платена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от горното, Административен съд София – град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖЕН мълчалив отказ на ТД на НАП С. - град за издаване на Акт за прихващане и възстановяване по искане с вх. № 53-06-12017/09.12.2019 г. по регистъра на ТД на НАП С., потвърден с решение № 478 от 27.03.2020 г. на директора на дирекция „ОДОП“, [населено място] при ЦУ на НАП.

ВРЪЩА преписката на ТД на НАП С., град за произнасяне по искане за прихващане или възстановяване (ИПВ) № 53-06-12017/09.12.2019 г. по регистъра на ТД на НАП С., депозирано по реда на чл. 129, ал. 5 от ДОПК и за издаване на Акт за прихващане или възстановяване от компетентен орган по приходите, в 30-дневен срок от постъпването ѝ.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С. град да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. „В“, чрез адв. М. Й., разноски по делото в размер на 10 850 /десет хиляди осемстотин и петдесет/ лева

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: